

The Holy See

JAN PAWEŁ II

List Apostolski w formie "Motu proprio"

TREDECIM ANNI

definitywnie aprobujący statuty Międzynarodowej Komisji Teologicznej*

Minęło już trzynaście lat od chwili gdy poprzednik nasz Paweł VI, przychylając się do prośby wniesionej przez Synod Biskupów (por. Przemówienie do Konsystorza wygłoszone 28 kwietnia 1989, AAS 61 [1969], 431-432), powołał Międzynarodową Komisję Teologiczną. Na przestrzeni owych trzynastu lat specjaliści z zakresu świętej teologii, którzy zostali powołani do tej Komisji, wywiązywali się ze swojej pracy z wielką gorliwością i roztropnością, a ich wysiłki przyniosły znamienite owoce. Dlatego papież Paweł VI i my sami chętnie je przyjęliśmy, gdy udzielaliśmy ojcowskich zachęt i gratulowaliśmy im badań i prac, z których większa zapewne część jest już znana, były bowiem, z woli Pawła VI, publicznie ogłoszone.

W roku 1969 statuty Międzynarodowej Komisji Teologicznej zostały zatwierdzone "ad experimentum" (por. AAS 61 [1969], 540-541). Teraz zaś wydaje się, że nadszedł czas, aby nadać im kształt trwały i ostateczny, zważywszy na zdobyte dotychczas doświadczenie, tak aby Komisja mogła lepiej wypełniać powierzone jej zadanie, które Paweł VI wyraźnie określił w przemówieniu wygłoszonym z okazji pierwszej sesji plenarnej tejże Komisji, gdy stwierdził, że nowa instytucja została utworzona "dla pomocy Stolicy Świętej, a w szczególności Kongregacji Nauki Wiary" (AAS tamże, 713 nn.).

Istotnie, Piotrowi i innym Apostołom, jak również ich następcom w świętej Tradycji – to znaczy Biskupowi Rzymu, a w jedności z nim wszystkim biskupom Kościoła – zostały w sposób ze wszech miar szczególny powierzone mandat i odpowiedzialność za autentyczne nauczanie, według polecenia Jezusa Chrystusa: "Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu... Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przekazałem. A oto Ja jestem z wami przez

wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,19-20). Zaś Sobór Watykański II, zwłaszcza w Konstytucji dogmatycznej *Lumen gentium* (rozdz. III), podając wytyczne odnoszące się do całej Tradycji Kościoła, uważa to zadanie za charyzmat, który nadaje temu Urzędowi znaczenie, moc i autentyczność.

Lecz ten specyficzny Urząd potrzebuje także badania i wysiłku teologów, oczekuje od nich, zgodnie ze słowami Pawła VI, “silnego wsparcia... dla wypełnienia obowiązku zleconego przez Chrystusa Apostołom w słowach: ‘Idźcie i nauczajcie wszystkie narody’” (AAS tamże, 715). Jest rzeczą pożądaną, ażeby ta pomoc została udzielona w sposób specjalny i niejako “instytucjonalny” przez członków Międzynarodowej Komisji Teologicznej. Oni bowiem, pochodząc z wielu krajów i zachowując ściśle więzy z kulturami różnych narodów, lepiej znają nowe problemy, będące jakby współczesną formą problemów dawnych i dlatego też mogą lepiej zrozumieć aspiracje i sposób myślenia ludzi współczesnych; mogą więc przyczynić się znacznie do tego, by zostały udzielone odpowiedzi pogłębione i bardziej adekwatne do stawianych problemów, a jednocześnie wynikające z wiary objawionej przez Chrystusa i przekazywanej przez Kościół.

Przeto, dobrze wszystko rozważywszy, z własnej inicjatywy wydanym zarządzeniem i naszą apostolską powagą wydajemy nowe statuty Międzynarodowej Komisji Teologicznej i postanawiamy co następuje:

1. Zadaniem Międzynarodowej Komisji Teologicznej jest studiowanie ważnych kwestii doktrynalnych, a zwłaszcza tych, które wyrażają nowe poglądy; w ten sposób ma ona udzielać pomocy Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła, a w szczególności Kongregacji Nauki Wiary pod władzą której została utworzona.
2. Urząd przewodniczącego Międzynarodowej Komisji Teologicznej sprawuje kardynał prefekt Kongregacji Nauki Wiary, który jednak może wobec naglącej konieczności delegować innego moderatora dla poszczególnych sesji.
3. W skład Międzynarodowej Komisji Teologicznej wchodzi znawcy nauk teologicznych z różnych szkół i krajów, którzy wyróżniają się wiedzą, roztropnością i wiernością wobec Urzędu Nauczycielskiego Kościoła.
4. Członkowie Międzynarodowej Komisji Teologicznej są mianowani przez Papieża, ich kandydatury przedstawia Papieżowi kardynał prefekt Kongregacji Nauki Wiary po wysłuchaniu zdania Konferencji Episkopatów. Zostają oni mianowani na pięć lat, po upływie których mogą być ponownie zatwierdzeni. Liczba członków nie powinna przekraczać trzydziestu, z wyjątkiem przypadków szczególnych.
5. Kandydat, na sekretarza generalnego Międzynarodowej Komisji Teologicznej zostaje zgłoszony

Papieżowi przez kardynała przewodniczącego Komisji i mianowany przez Papieża na pięć lat, zarazem zostaje on włączony w skład konsultorów Kongregacji Nauki Wiary. Po upływie pięciu lat może być mianowany ponownie.

Jest rzeczapożyteczną, by kardynał przewodniczący, o ile to możliwe, zarządził konsultację pomiędzy członkami Komisji zanim przedstawi Papieżowi kandydatów odpowiednich na ten urząd.

Do obowiązku sekretarza generalnego należy zwłaszcza koordynowanie prac, a także publikowanie tekstów tejże Komisji, bądź to w czasie trwania sesji, bądź przed lub po jej zakończeniu.

6. Drugi sekretarz jest mianowany przez kardynała przewodniczącego. Pomaga on sekretarzowi generalnemu w jego zwyczajnych obowiązkach, a zwłaszcza troszczy się o sprawy techniczne i ekonomiczne.

7. Zebranie plenarne Międzynarodowej Komisji Teologicznej zwołuje się przynajmniej raz do roku, o ile okoliczności nie sprzyjające nie przeszkodzą takiej sesji.

8. Członkowie Międzynarodowej Komisji Teologicznej mogą przekazywać swe rady również na piśmie.

9. Kwestie i tematy do przestudiowania zostają wyznaczone przez Papieża lub kardynała przewodniczącego. Mogą też być wysunięte przez Kongregację Nauki Wiary, inne Dykasterie Kurii Rzymskiej, przez Synod Biskupów bądź Konferencje Episkopatów. Zostaje jednak zachowany przepis nr 136 Konstytucji Apostolskiej Regimim Ecclesiae Universae.

10. Dla przygotowania opracowań szczegółowych zagadnień kardynał przewodniczący utworzy specjalne podkomisje spośród członków szczególnie doświadczonych w danej materii.

Pracą w podkomisjach kieruje członek wybrany przez kardynała przewodniczącego tak by uczestnicząc w obradach podkomisji wraz z sekretarzem generalnym, współpracował w przygotowaniu prac sesji plenarnej. Podkomisje liczą zwykle mniej niż dziesięciu członków. Mogą oni dla odbycia specjalnych i krótkich sesji przygotowawczych zbierać się również poza Rzymem.

W tych przypadkach, w których rzecz tego wymaga, można konsultować się z innymi ekspertami, również niekatolickimi. Jednakże ci, którzy zostają powołani do takiej konsultacji, nie stają się członkami Międzynarodowej Komisji Teologicznej.

Po ukończeniu prac, a także po upływie pięciu lat, podkomisje zostają zwolnione z powinności. Mogą jednak być powtórnie mianowane, bądź przywrócone na następne pięciolecie.

11. Wnioski, do których dojdzie Międzynarodowa Komisja Teologiczna na sesji planarnej lub w poszczególnych podkomisjach, jak również, o ile to uzna się za stosowne, pojedyncze głosy członków, zostają przedłożone Papieżowi i przekazane do dyspozycji Kongregacji Nauki Wiary.

12. Wyłącznie teksty przyjęte większością głosów członków Międzynarodowej Komisji Teologicznej mogą zostać opublikowane, o ile nie sprzeciwia się temu Stolica Apostolska.

Teksty, które zostają przyjęte tylko w sposób ogólny, mogą zostać opublikowane jako osobiste prace członków Międzynarodowej Komisji Teologicznej, lecz nie noszą na sobie wcale znamienia odpowiedzialności tejże Komisji. Rozporządzenie to posiada tym większe znaczenie, gdy chodzi o relacje przygotowawcze, a także głosy ekspertów nie należących do Komisji. Rozróżnienie tych kwalifikacji winno być wyraźnie zaznaczone w prezentacji tekstów.

13. Członkowie Międzynarodowej Komisji Teologicznej zachowują w tajemnicy sprawy rozpatrywane przez Komisję; zgodnie z ich naturą i znaczeniem, podporządkowując się zasadom obowiązującym w zakresie tajemnicy zawodowej.

Sprawy dotyczące współpracy z Kongregacją Nauki Wiary, czy to zbiorowej czy indywidualnej, zachowywane są zgodnie z ich naturą w tajemnicy właściwej tejże Kongregacji, lub w tajemnicy papieskiej według prawa Instrukcji o tejże tajemnicy (por. AAS 66 [1974], 89-92).

Zarządzamy, by to wszystko, co przez nas zostało postanowionym listem wydanym *motu proprio*, było uznane za prawomocne i zatwierdzone oraz że nabiera całkowitej mocy prawnej począwszy od dnia 1 października tego roku, bez względu na jakiegokolwiek zarządzenia przeciwne, również godne specjalnej wzmianki.

W Rzymie, u świętego Piotra, dnia 6 sierpnia 1982 roku, w święto Przemienienia Pana naszego Jezusa Chrystusa, w czwartym roku naszego Pontyfikatu.

Jan Paweł II, papież

* *L'Osservatore Romano*, wyd. polskie, 10 (1982) 15.

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana